

I et rognebærtre

Her jeg bor med min mann har vi et rognebærtre utenfor soveromsvinduet. I dag er det lørdag, og som vanlig går vi til senga på formiddagen. Jeg har allerede nådd toppen, og titter ut på rogn mens han gjør seg ferdig oppå meg. Endelig er han der. Etterpå tar han et håndkle rundt livet og går på badet. Jeg reiser meg fra senga og blir stående naken og ser på rogn utenfor. Det er vår, og de grønne skuddene titter så vidt fram.

Jeg husker fremdeles første gang jeg så et rognetre. Jeg spurte min mor om det var mulig å spise bæra. Og vi laget gele så det skinte rødt gjennom glassene i lyset fra sola. Jeg lengter etter å se de røde bærene. Et lite glimt av lykke for hvert bær, i kaskader oppover treet.

Min mann sitter dypt i stolen og leser avisa. Han er ikke så veldig til å snakke med meg. Jeg spør om han vil ha en kaffekopp, men han svarer ikke. Jeg går fra stua mot kjøkkenet, og da mumler han noe bak ryggen min og kremter.

«Ja, kaffe.»

«Du vil ikke ha fløte i kaffen for en gangs skyld? Eller en sukkerbit?»

Han ser på meg og smiler.

«Du vet at jeg ikke liker det søte klisset. Gi meg svart kaffe som du pleier.»

Vi hører fugler rundt huset, og iblant har vi noen i rognetreet. Som har fått vakre blader og snart blomstrer i hvite klaser og dufter av tidlig sommer. Fremdeles er det lenge og vente på rognebær for å lage gele, slik at vi har til nyttårssteka.

Mannen min vil gjerne ha middag, og den serverer jeg hver dag. Men han er ikke fornøyd med maten, høres det ut som.

«Er det godt?»

Han må visst tygge før han svarer.

«Ja, har du pepper?»

Så jeg henter pepper til ham. Han retter ut en hånd for å ta imot pepperen. Men nøler.

«Jeg savner litt smak, du har ikke chili? Du vet at jeg liker den best.»

Vi har en lang diskusjon bak oss når det gjelder chili. Jeg liker den for så vidt, men synes ikke at den passer til den maten jeg lager. Så jeg plasserer pepperen midt på bordet og setter meg for å spise.

Han forsyner seg med pepper og spiser opp maten sin.

«Takk skal du ha.»

Han er ferdig og reiser seg. Griper avisen og setter seg på stua.

Jeg begynner å tygge fort. Stapper innpå en ny bit før jeg er ferdig med den forrige. Jeg hater å spise på denne måten. Før jeg er ferdig med å tygge den siste biten, så reiser jeg meg med tallerkenen min for å bære den bort til oppvaskmaskinen. Og skramler litt ekstra med oppvasken.

Når jeg skal ta tallerkenen til mannen min, så ombestemmer jeg meg, snur og går mot døra til stua.

«Du kan i det minste rydde bort tallerkenen din selv».

Han titter opp på meg og reiser seg langsomt. Før han går for å hente tallerkenen sin og bære den bort til oppvaskbenken.

«Er du fornøyd nå?»

«Du må sette den i oppvaskmaskinen.»

Han gjør det, henter også glasset sitt og bestikket. Så går han til stua og dumper ned i godstolen igjen.

Jeg står i døra til stua og lener meg på dørkarmen.

«Så flink du er.»

Jeg går tilbake, rydder ferdig etter middagen og setter på oppvaskmaskinen. Den bråker, så jeg vil ut. Jeg går til entreen for å ta på meg skoene.

Jeg hører mannen min i stua.

«Hva skal du?»

Jeg svarer ikke. Han kommer og ser meg når jeg holder i dørhåndtaket.

Han trekker på seg sommerjakka.

«Jeg vil være med.»

Med lange skritt går han forbi rognetreet, mens jeg stopper opp for å se på det. Blomstringen er over og rogn er full av gulgrønne bær skjult i bladverket. Nå er det like før de rødmer. Mannen min kommer tilbake til der jeg står, og vi ser på treet.

«Det er pent, treet ditt nå.»

Jeg kjenner at jeg blir varm i kinnene og haster videre, så han blir hengende etter. Han løper opp ved siden av meg, tar hånden min og holder meg tilbake. Jeg må le og vi fortsetter ved siden av hverandre bortover veien.

Senere på sommeren har jeg kjøpt jordbær og jeg vil gjerne spise dem med fløte og sukker. Men sammen bestemmer vi oss for å ta dem naturelle. Da må jeg først rense bæra på kjøkkenet.

Jeg vet at han har satt seg godt til rette på stua.

«Kommer du snart?»

Jeg tar med de halvrensede bæra inn i stua. Mannen min kikker oppi bollen med jordbær.

«De er ikke pellet en gang?»

Jeg gidder ikke å svare.

Når vi er ferdige med å spise jordbær, må jeg spørre om han vil ha kaffe? Han har sittet med avisa i fanget. Nå bretter han den sammen og legger den til side med brillene oppå. Han ser på meg.

Jeg går ut, nærmest løper oppover innkjørselen. Men må stoppe opp fordi rogn har fått røde bær.

Endelig. Sommeren er her og jeg kan lage gele.

En flokk med nøtteskriker kommer over himmelen. Skriker og skvatrer. FLYR med raske bevegelser og lander mykt i rognetreet. Glimrer i metallisk blått mellom grønne blader, og lager svarte og hvite kontraster med fjærdrakten sin. De kjaser og maser. Og eter røde bær.